

Responsabilitatea actorului

Răspunderile artei față de publicul pe care îl oglindește, îl exprimă, dar trebuie să-l și educe, au fost adeseori puse în lumină. Arta introduce în societate idei, sentimente, tendințe și imagini, capabile să stăpânească mintea, inima și fantezia oamenilor. După felul și valoarea acestor imagini, tendințe, sentimente și idei, acțiunea artei asupra publicului poate fi binefăcătoare sau nefericită. O faptă de creație este, mai întâi, o *faptă* și, ca atare, nu este de loc nepotrivit să-i aplicăm criteriile cu care prețuim toate acțiunile omenești. Unui profesionist în orice ramură a muncii, chiar simplului particular în relațiile lui practice de viață, îi cerem onestitate, respectul de sine și de alții. Putem să exceptăm de la această exigență generală pe artistul creator? Pot fi îngăduite acestuia fapte și atitudini condamnabile în simplul cetățean? Nu cred că exceptarea aceasta ar fi posibilă și dreaptă. Creația artistică angajează răspundeți ca orice faptă săvârșită în societate. Răspunderile artei nu sînt de loc mai mici ca acele ale oricărei acțiuni omenești. Dar acele ale artei actoricești? Acestea mi se par deosebit de mari.

Întinderea și gradul responsabilității actorului rezultă din însuși felul artei sale. Un pictor sau un poet lucrează prin intermediul operei lui. Trebuie să-l căutăm pe pictor și pe poet în opera sa și să-i descifrăm ideile, tendințele și sentimentele în imaginile create de el. Operația aceasta nu dă totdeauna rezultate evidente din primul moment. Trebuie uneori să treacă ani sau chiar decenii pînă să ni se lămurească tendințele profunde ale unui poet sau ale unui artist plastic. Acțiunea lor socială operează uneori cu întârzieri mai mult sau mai puțin mari. Acțiunea actorului este însă instantanee, imediată și evidentă. Actorul lucrează și el prin opera lui; dar această operă este actorul însuși, în momentul cînd joacă. Nu trebuie să căutăm personalitatea morală și socială a actorului și nu trebuie să așteptăm anii pentru ca felul și valoarea ei să ni se lămurească. Din primul moment al apariției pe scenă și de la primele replici, spectatorul recunoaște treapta omenească ocupată de deținătorul unui rol și dacă acesta este o ființă înaltă sau josnică, plină de distincție sau vulgară. Indiferent de caracterul pe care îl intrupează și de situațiile indicate de textul dramatic, jocul actorului prezintă o caracteristică umană, asupra căreia nimeni nu se înșală. Recunoscînd atît de ușor valoarea morală și socială a actorului, publicul suportă acțiunea ei. Dintre toate artele omenești, arta actorului exercită puterea de sugestie cea mai întinsă și cea mai adîncă. Mai ales asupra tineretului, adică asupra acelei părți a publicului mai supus influenței exemplului, sugestia exercitată de arta actorului este plină de consecințe. În felurile de a fi ale tineretului, în modul său de a vorbi, în atitudinile și comportările lui, înriurirea

exercitată de actorii ajunși la o anumită notorietate joacă un rol, care — deși n-a fost îndeajuns subliniat — este totuși evident și merită să fie examinat cu toată atenția.

Actorii sînt, în primul rînd, maeștrii de limbă ai publicului lor. Nicăieri, în nici un alt punct al vieții sociale, limba națională nu răsună cu puritatea, forța și farmecul pe care o dobîndește, pe scenă, în rostirea bunilor actori. Formele pronunției exacte, profilul fiecărui sunet, legăturile și separările lor, accelerația debitului, claritatea frazării, plinătatea timbrului, intonațiile întrebării sau ale exclamației, felul în care devine evidentă orice emoție în ton, în gruparea unităților sintactice, corectitudinea formelor, toate acestea sînt și trebuie să devină exemple în vorbirea actorilor. Pe scenă se stabilește norma perfectă a limbii literare. Modul în care vor vorbi oamenii culți ai unei epoci atîrnă într-o măsură foarte importantă de graiul auzit pe scenele teatrelor. Responsabilitatea actorilor este deci covîrșitoare în sarcina fixării și înălțării limbii naționale. Se împovărează cu o mare răspundere — pentru că poate produce un rău destul de întins — actorul cu pronunție neglijentă, cu timbru și intonații vulgare, cu frazare confuză, cu debit precipitat și superficial sau tărăgănat și stupid. Dimpotrivă, toate formele rostirii clare, cultivate și armonioase trec, ca un dar de preț, din vorbirea actorilor de seamă în aceea a publicului lor. Generația mea a avut un mare profesor de limbă în Constantin I. Nottara. Înalta lui disciplină lingvistică s-a perpetuat în deprinderile de rostire ale maeștrilor de azi ai scenei romînești, mai toți elevi ai lui Nottara, și trebuie să fie păstrată de actorii care se ridică în acest moment.

Cuvîntul și legătura dintre cuvinte se însoțesc cu gestul. O veche recomandare a școlilor de artă dramatică prevedea neapărata însoțire a exprimării sonore cu expresia mimică. Orice rostire trebuie jucată. Orice manifestare inteligibilă a glasului trebuie întovărășită de un gest. Adevărul este însă că în evoluția lingvistică a omenirii, însemnătatea gesturilor se reduce treptat. Gradul de dezvoltare intelectuală a unui individ și chiar gradul civilizării sale se pot măsura și cu nevoia în descreștere a apelului la gest, ca mijloc al exprimării. La ce bun gestul care manifestă o emoție, sau acel care imită un aspect al lumii exterioare, indică o dimensiune, desemnează o persoană sau mimează o situație, dacă puterile exprimării verbale în descriere, narațiuni sau dialog sînt suficiente pentru a comunica întregul conținut de idei, reprezentări și sentimente al vorbitorului? Bunii actori ai vremii noastre nu înfățișează, nu trebuie să înfățișeze exemplarul uman oarecum primitiv al individului excesiv gesticulator. Puterea de exprimare verbală trebuie să precumpănească asupra aceleia a exprimării prin gest. Preferăm să primim comunicarea unei inteligențe capabile să se manifeste liniștit prin cuvînt, decît a unui individ care se luptă să dea expresie unui conținut mental trădat de puterea cuvîntului. Desigur, nu se va putea ajunge și nici nu trebuie să năzuim la suprimarea gesticulației. Dar gesticulația trebuie să rămînă sobră, adecvată, armonioasă. Un actor care ridică un braț reproduce pentru un moment atitudinea unei statui și, ca și aceasta, profilarea lui în spațiu trebuie să fie frumoasă. Actorii au deci datoria să-și supravegheze gesticulația, evitînd mișcarea dezordonată a oamenilor căzuți în apă, gîndindu-se că toate formele agitației anarhice pe scenă pot apărea în acelea ale publicului lor.

Mari ravagii pot face manifestările cabotinismului, actoricesc pe scenă. Cine are ochi să vadă, remarcă influența lui în profesiile cele mai deosebite și în foarte numeroase împrejurări ale vieții sociale, care n-are nimic de-a face cu scena. Dacă există indivizi declamatori sau care „pozează“, oameni care își compun o mască nefirească și o poartă în lume cu intenția de a uimi omenirea, înși care vor să scandalizeze prin extravaganța costumului și prin caracterul insolit al gesturilor lor, împrejurarea nu provine în ultimul rînd din răul exemplu al anumitor actori. Multe din manifestările individualismului anarhic, atît de păgubitor dezvoltării fecunde a

muncii sociale, provin din acțiunea cabotinismului asupra societății. Am spus că actorul este omul care se expune mai mult privirilor publice și acela care exercită sugestia cea mai puternică asupra semenilor săi. El se găsește deci în situația de a impune pilda măsurii, a sobrietății, a frumuseții și a eleganței fără ostentație. Nu este de loc exagerat a afirma că în formarea „bunului gust“ influența actorilor este hotărâtoare. „Bunul gust“ nu este, de altfel, o categorie exclusiv estetică. Înfringerile „bunului gust“ într-o societate nu rănesc numai nevoia noastră de armonie și frumusețe. Când ne încrucișăm în diferitele ocazii ale vieții cu un ins care aduce pe stradă sau în instituții atitudinile de prost gust ale unui actor de melodramă, nu pot să nu identific în aceste atitudini o manifestare a evazionismului social și deci o păgubire a muncii și producției sociale. O veche metaforă a limbii comune spune că anumiți oameni „joacă un rol“ în societate. Este o metaforă teatrală, provenită din indeletnicirile scenei. Dar după cum bunii actori își joacă rolurile, în așa fel încît să trezească în spectatori iluzia că au în fața lor un om adevărat și nu un actor care-l imită cu stingăcie, tot astfel indivizii care „joacă“ în societate un „rol“ mai mare sau mai mic, mai mult sau mai puțin însemnat, nu se cuvine a trezi impresia că evoluează pe o scenă. Simțul realității, reacțiile adecvate și creatoare în fața problemelor vieții, modestia și măsura sint exigențele pe care le îndreptăm către toți semenii noștri. Arta actorilor nu trebuie să abată, ci să îndrumeze pe oamenii supuși înriuririi ei către împlinirea acelor exigențe.

Actorul nu joacă singur pe scenă. El se găsește totdeauna împreună cu alți actori; l-a îmbrăcat un croitor și l-a coafat un peruchier, îi trimite un fascicul de raze un electrician, îl supraveghează un regizor din culise și-i susține memoria suflerul din cușca lui, un pictor decorator i-a stabilit cadrul, mașiniștii au plantat decorul, un director de scenă a făcut să converge toate elementele spectacolului. Cîtă muncă, ce hărnicie, cîtă prevedere și exactitate au fost necesare pînă cînd reprezentarea să se poată produce! Arta teatrală cere o colaborare multiplă, o înlănțuire de eforturi sinergice. Teatrul este o imagine și un simbol al societății, un microcosmos social. Învățăm cu toții ce este societatea și ce anume cere ea fiecăruia din noi, asistînd și meditînd la un spectacol de teatru. Cînd un actor, prin excesul individualității cabotine, sparge armonia convergentă a spectacolului, societatea primește un rău exemplu. Primește însă unul bun, atunci cînd remarcă voința personalității actricești celei mai puternice, a talentului celui mai seducător de a se încadra, de a sluji întregul, de a face ca spectacolul să se închege. În jocul unui actor însuflețit de o conștiință, societatea primește unul din exemplele de care are mai multă nevoie.

Mari și numeroase sint răspunderile actorului. Conștiința acestor răspunderi trebuie să intre ca un factor însemnat în formația lui și în călăuzirea întregii lui activități.